

Sygn. akt I NO 48/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Jacek Widło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania K. K.-G.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 26 lipca 2018 r. Nr PK [...]

w przedmiocie przeniesienia w stan spoczynku wobec niepełnienia służby
przez okres roku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 7 lutego 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lipca 2018 r., nr PK [...], Prokurator Generalny (dalej jako: „PG” lub „Organ”) działając na podstawie art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 23 z późn. zm.; dalej jako: „p.u.s.p”) w zw. z art. 127 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1767 z późn. zm.; dalej jako: „p.p.”) oraz na podstawie art. 19 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw

(Dz.U. z 2017 r., poz. 1452), odmówił przeniesienia K. K.-G. (dalej jako: „Skarżąca” lub „Odwołująca”), prokuratora Prokuratury Okręgowej w W., w stan spoczynku wobec niepełnienia służby przez okres roku. Decyzja została wydana w następującym stanie faktycznym i prawnym:

Skarżąca została powołana na stanowisko prokuratora w dniu 10 grudnia 1992 r. W okresie od dnia 13 lipca 2016 r. nie pełni służby z powodu choroby.

W dniu 13 czerwca 2017 r. Odwołująca zwróciła się do Prokuratora Generalnego o przeniesienie w stan spoczynku z uwagi na niepełnienie służby przez okres roku z powodu choroby.

Prokurator Generalny decyzją z dnia 2 sierpnia 2017 r. odmówił przeniesienia Skarżącej w stan spoczynku, argumentując, że wniosek pochodził od osoby nieuprawnionej, tj. od samej Zainteresowanej, w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia art. 71 § 1 p.u.s.p. w zw. z art. 127 § 1 p.p. nakazuje by z wnioskiem wystąpił przełożony konkretnego prokuratora.

Zapatrywania tego nie podzielił Sąd Najwyższy, który wyrokiem z dnia 15 listopada 2017 r., sygn. akt III PO 15/17, który uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę Prokuratorowi Generalnemu do ponownego rozpoznania. Sąd zakwestionował aprioryczne założenie Organu, że zainteresowany prokurator nie ma legitymacji postulatywnej, tj. uprawnienia do wystąpienia o przeniesienie w stan spoczynku.

Przystępując do ponownego rozpatrzenia sprawy, Prokurator Generalny wystąpił do lekarza orzecznika ZUS o zbadanie zdolności Skarżącej do dalszego pełnienia obowiązków prokuratora. Orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2018 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że Odwołująca nie jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków zawodowych z powodu choroby lub utraty sił. Diagnozę tę potwierdziło orzeczenie nr [...] komisji lekarskiej ZUS Oddział [...] w W. z dnia 26 lutego 2018 r. Jako, że nie zawierało ono uzasadnienia i nie wskazywało przewidywanego okresu czasowej niezdolności do pracy, Prokurator Okręgowy w W. wystąpił do Prezesa ZUS z wnioskiem o kontrolę w trybie nadzoru ww. orzeczenia komisji lekarskiej.

W odpowiedzi na ww. wniosek, Naczelny Lekarz ZUS pismem z dnia 22 maja 2018 r. poinformował, że w wyniku kontroli przeprowadzonej w trybie nadzoru dokonano analizy dokumentacji medyczno-orzeczniczej K. K.-G.. W jej

wyniku uznano, że całość zgromadzonego w sprawie materiału nie wskazuje na taki rodzaj naruszenia sprawności organizmu, który powodowałby u Skarżącej trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków prokuratora. W ocenie Naczelnego Lekarza Zakładu, charakter rozpoznanych chorób i przebieg leczenia rokują poprawę i odzyskanie zdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami zawodowymi.

Jednocześnie pismem z dnia 12 czerwca 2018 r. Prokurator Okręgowy w W. przedstawił Prokuratorowi Generalnemu wniosek w sprawie, wnosząc o przeniesienie Odwołującej w stan spoczynku. Wniosek ten pozytywnie zaopiniował Prokurator Regionalny w [...] (pismo z dnia 14 czerwca 2018 r.).

Decyzją z dnia 26 lipca 2018 r. Prokurator Generalny odmówił przeniesienia K. K.-G. w stan spoczynku wobec niepełnienia służby przez okres roku.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Prokurator Generalny wskazał, że na mocy wyżej cytowanej ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, w art. 71 p.u.s.p. uchylony został § 1, który przewidywał możliwość przeniesienia prokuratora w stan spoczynku, na wniosek przełożonego, jeżeli z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia nie pełnił służby przez okres roku. Jednocześnie jednak, zgodnie z art. 19 nowelizacji, do prokuratorów, których okres niepełnienia służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi rok lub więcej, stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu powrotu do pełnienia czynnej służby. Oznacza to, że do przedmiotowej sprawy zastosowanie znajdzie art. 71 § 1 p.u.s.p. sprzed nowelizacji.

W dalszej kolejności Prokurator Generalny powołał istotne dla rozpatrywanego przypadku przepisy. Wskazał, że w myśl art. 127 § 1 p.p. w zw. z art. 71 § 1 p.u.s.p., w brzmieniu sprzed nowelizacji, prokurator może być przeniesiony w stan spoczynku, na wniosek przełożonego, jeżeli z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia nie pełnił służby przez okres roku. Do okresu tego wlicza się okresy poprzedniej przerwy w pełnieniu służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, jeżeli okres czynnej służby nie przekroczył 30 dni.

W ocenie Prokuratora Generalnego, decyzja o przeniesieniu w stan spoczynku w trybie art. 71 § 1 p.u.s.p. została pozostawiona swobodnemu uznaniu

powołanego do tego organu, co oznacza, że sam fakt niepełnienia służby przez rok nie musi stanowić podstawy do zastosowania dyspozycji tej normy. Decyzja w tym zakresie nie oznacza jednak pełnej dowolności, bowiem podejmowana jest ona w oparciu o indywidualne kryteria z uwzględnieniem interesu publicznego (potrzeby prokuratury) i słusznego interesu prokuratora.

Prokurator Generalny zaznaczył, że przed podjęciem decyzji zapoznał się z całością dokumentacji medycznej Skarżącej, jak i sytuacją kadrową Prokuratury Okręgowej w W.. W jego ocenie szczególnie istotne znaczenie ma wynik postępowania nadzorczego przeprowadzonego przez Naczelnego Lekarza ZUS. Kompleksowa analiza dokumentacji medyczno-orzeczniczej Odwołującej pozwala na przyjęcie, że w odniesieniu do K. K.-G. brak jest wskazań natury medycznej do przeniesienia w stan spoczynku.

Organ podniósł, że przedmiotowa decyzja nie stanowi naruszenia interesu prokuratora, albowiem Skarżącej przysługuje w dalszym ciągu zabezpieczenie jej sytuacji na czas choroby, tj. m.in. możliwość skorzystania z urlopu rehabilitacyjnego na podstawie art. 94d-94f p.u.s.p.

W dalszej części uzasadnienia swego rozstrzygnięcia, Prokurator Generalny przeanalizował sytuację kadrową Prokuratury Okręgowej w W.. Wskazał, że Prokuratura ta należy do jednostek o obciążeniu pracą nieco wyższym od średniej krajowej (na jednego prokuratora tej Prokuratury przypadało w 2017 r. 56,68 sprawy w roku, podczas gdy średnia krajowa to 50,68 sprawy; szczegółowe dane – zob. s. 5 uzasadnienia decyzji). W jednostce tej istnieje 139 etatów orzeczniczych i wszystkie pozostają obsadzone. Powołując się na te dane, Prokurator Generalny stwierdził, że interes publiczny (potrzeby kadrowe Prokuratury Okręgowej w W.) nie przemawia na rzecz przychylenia się do wniosku Skarżącej.

Mając na uwadze powyższe, Prokurator Generalny stwierdził, że brak jest podstaw do przeniesienia K. K.-G. w stan spoczynku.

Pismem z dnia 11 września 2018 r. Skarżąca wniosła odwołanie od ww. rozstrzygnięcia. W treści odwołania zarzuciła mu:

- 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 71 § 1 p.u.s.p. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 127 § 1 p.p., poprzez

dowolne uznanie, iż w odniesieniu do Skarżącej nie zachodzą przesłanki do przeniesienia w stan spoczynku, w sytuacji gdy uwzględnienie dobra prokuratury, jak i słusznego interesu Odwołującej, prowadzi do wniosku przeciwnego, gdyż Skarżąca przebywa na zwolnieniu lekarskim już 26 miesięcy i nie powróciła do zdrowia. Okoliczności zdrowotno-zawodowo-prywatne spowodowały kolejne schorzenia uniemożliwiające powrót do czynnej służby, przez co „blokowany” jest etat zajmowany przez Skarżącą. To z kolei wpływa na zwiększenie obciążenia obowiązkami służbowymi innych prokuratorów w jednostce, w tym 29 delegowanych z podległych prokuratur rejonowych. „Blokowanie” etatu uniemożliwia im ewentualny awans zawodowy, co zostało zauważone i podniesione przez bezpośredniego przełożonego Skarżącej, tj. Prokuratora Okręgowego w W., który skierował wniosek do Prokuratora Generalnego o przeniesienie K. K.-G. w stan spoczynku i który to wniosek został rozpoznany negatywnie, bez wyczerpującego odniesienia się do zawartej w nim argumentacji;

2) naruszenie art. 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 917 z późn. zm.) w zw. z art. 69 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r., poz. 178) w zw. z art. 71 § 1 p.u.s.p. oraz w zw. z art. 127 § 1 p.p. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, poprzez nadużycie prawa podmiotowego niezgodnie z zasadami współżycia społecznego, polegające na wydaniu decyzji odmawiającej przeniesienia w stan spoczynku skutkującej, po jej uprawomocnieniu, pozbawieniem Skarżącej środków do życia oraz ubezpieczenia zdrowotnego w sytuacji, gdy istnieją udokumentowane, obiektywne przeszkody zdrowotne dla podjęcia pracy.

Powyższe zarzuty zostały rozwinięte w treści odwołania. Dołączono do niego: zaświadczenie dra n. med. G. A. o przebytych przez Skarżącą leczeniu i potrzebie długotrwałej rehabilitacji oraz zaświadczenie dra n. med. W. K. na okoliczność aktualnego stanu zdrowia psychicznego Odwołującej i przeciwskazania do powrotu do pracy zarobkowej.

W oparciu o ww. zarzuty, Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i jej zmianę poprzez przeniesienie Odwołującej w stan spoczynku zgodnie z

wnioskiem Prokuratora Okręgowego w W. z dnia 12 czerwca 2018 r., ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Prokuratorowi Generalnemu.

Pismem z dnia 22 listopada 2018 r. Organ wniósł o oddalenie odwołania, w całości podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do oceny, czy decyzja Prokuratora Generalnego odmawiająca przeniesienia skarżącej Prokurator w stan spoczynku, była legalna i zasadna. Odwołująca kwestionuje dokonaną przez Organ interpretację przepisów, wskazując, iż ze względu na jej stan zdrowia oraz sytuację kadrową jednostki prokuratury, w której pracuje, Prokurator Generalny powinien przenieść ją w stan spoczynku. Na stanowisku odmiennym stoi Prokurator Generalny, zdaniem którego stan zdrowia Skarżącej nie zobowiązuje go do przeniesienia jej w stan spoczynku, czego nie wymaga także sytuacja kadrowa Prokuratury Okręgowej w W..

W ramach tak zarysowanego sporu, Sąd Najwyższy przychylił się do argumentacji, w myśl której Prokurator Generalny mógł odmówić Skarżącej przeniesienia w stan spoczynku, a poddana kontroli decyzja nie narusza prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

Zanim Sąd przejdzie do przedstawienia głównych motywów zapadłego rozstrzygnięcia, poczynić należy dwie uwagi o charakterze porządkowym. Po pierwsze, będący podstawą zaskarżonej decyzji art. 71 § 1 p.u.s.p. został uchylony z dniem 12 sierpnia 2017 r. na skutek przyjęcia ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 1452). W najnowszym piśmiennictwie zasadnie przyjmuje się zatem, że w obecnym stanie prawnym nawet, gdy sędzia (prokurator) z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia nie pełnił służby przez okres roku, kolegium sądu (przełożony prokuratora) nie może już zatem wnioskować o przeniesienie takiego sędziego (prokuratora) w stan spoczynku (zob. I. Hańduk-Hawrylak, B. KołECKI, A. WleKlińska, Prawo o ustroju sądów

powszechnych. Komentarz, Warszawa 2018, teza 5 Komentarza do art. 71, Legalis). Jednakże, na mocy art. 19 zd. 1 ww. nowelizacji, do prokuratorów, których okres niepełnienia służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi rok lub więcej, stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu powrotu do pełnienia czynnej służby. Oznacza to, że Prokurator Generalny słusznie zastosował art. 71 § 1 p.u.s.p. w omawianym przypadku, skoro Skarżąca przebywa na zwolnieniu lekarskim od dnia 13 lipca 2016 r. Po drugie, w niniejszej sprawie wypowiadał się już Sąd Najwyższy, który wyrokiem z dnia 15 listopada 2017 r., sygn. akt III PO 15/17, uchylił pierwotną decyzję Prokuratora Generalnego dotyczącą odmowy przeniesienia K. K.-G. w stan spoczynku (decyzja z dnia 2 sierpnia 2017 r., nr PK [...]). Decyzja analizowana przez Sąd w niniejszym postępowaniu zapadła na skutek ponownego rozpoznania przez PG sprawy. Podkreślić należy, że orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2017 r. odnosiło się do problemu ściśle formalnoprawnego, tj. dotyczyło legitymacji skarżącej Prokurator do samodzielnego złożenia wniosku o przeniesienie w stan spoczynku. W obecnym stanie sprawy, decyzja Prokuratora Generalnego z dnia 26 lipca 2018 r. analizowana będzie *in meriti*.

Przechodząc do wyjaśnienia głównego wątku sprawy, tj. dopuszczalności odmowy przeniesienia skarżącej Prokurator w stan spoczynku, zaznaczyć należy, że dotychczasowa judykatura Sądu Najwyższego w zakresie wykładni art. 71 § 1 p.u.s.p. w zw. z art. 127 § 1 p.p. była dość jednolita. W orzecznictwie tym podnoszono, że zgodnie z przedmiotowymi przepisami, prokurator może być przeniesiony w stan spoczynku, na wniosek przełożonego, jeżeli z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia nie pełnił służby przez okres roku. Decyzja o przeniesieniu w stan spoczynku pozostawiona została swobodnemu uznaniu powołanego do tego organu. Dlatego sam fakt niepełnienia służby przez rok nie stanowi obligatoryjnej podstawy do zastosowania dyspozycji tej normy. Jednakże, skorzystanie z uznaniowej kompetencji w kwestii podjęcia stosownej decyzji przez Prokuratora Generalnego o przeniesieniu prokuratora w stan spoczynku na powołanej wyżej podstawie nie może nosić znamion dowolności (arbitralności). Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie powinno być podjęte przy uwzględnieniu zarówno interesu publicznego (potrzeby prokuratury) jak i słusznego

interesu prokuratora (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 5 listopada 2015 r., III PO 9/15, i z dnia 12 kwietnia 2011 r., III KRS 2/11, OSNP 2012 nr 13-14, poz. 183). Uczynienie zadość tym wymogom wymaga: 1) poczynienia stosownych ustaleń w oparciu o dokumentację medyczną; 2) dokonania oceny zgromadzonych na użytek tych ustaleń dowodów; 3) odniesienia wyników tych ustaleń do przesłanki interesu publicznego oraz interesu prokuratora. Co więcej, uzasadnienie decyzji Prokuratora Generalnego wydawanej na podstawie powołanych powyżej przepisów musi zawierać odpowiednie ustalenia faktyczne oraz prezentować motywy, którymi kierował się Prokurator Generalny, odmawiając przeniesienia w stan spoczynku prokuratora niepełniącego służby przez okres roku z powodu choroby (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2018 r., III PO 18/17).

Bardzo mocno przedmiotową uznaniowość Prokuratora Generalnego podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt III PO 19/17, wskazując, że prokurator nie ma roszczenia o przeniesienie w stan spoczynku w sytuacji z art. 71 § 1 p.u.s.p. w związku z art. 127 § 1 p.p. Decyzja ta zależy od ustaleń i oceny Prokuratora Generalnego. Dlatego też skoro roszczenie jest jedną z normatywnych postaci prawa podmiotowego obok uprawnienia kształtującego i zarzutu, a analizowana podstawa prawna nie kreuje tego prawa podmiotowego (po żadnej ze stron) i nie stanowi podstawy do powstania prawa podmiotowego, to organ wydający decyzje nie mógł „nadużyć” prawa podmiotowego w rozumieniu art. 8 kodeksu pracy w związku z art. 71 usp. Dlatego zarzut naruszenia prawa materialnego w tym zakresie należy uznać, za niezasadny.

Podzielając w pełni powyższe zapatrywania, Sąd Najwyższy w składzie orzekającym stwierdza, że Prokurator Generalny posiada daleko idącą (choć jednak nie dowolną, arbitralną) swobodę w decydowaniu o zasadności skorzystania z nadzwyczajnego rozwiązania prawnego, jakim jest przeniesienie prokuratora w stan spoczynku. Ograniczenia tej swobody (uznania) stanowią ramy: 1. ochrony słusznego interesu prokuratora, ze szczególnym uwzględnieniem jego stanu zdrowia, 2. ochrony interesu publicznego, tj. w pierwszej kolejności zabezpieczenia odpowiedniego stanu i poziomu kadry prokuratorskiej w konkretnej jednostce

prokuratury.

Ocena obu tych kategorii w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku o legalności i dopuszczalności zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W zakresie słusznego interesu prokuratora wskazać należy, że K. K.-G. poddana została kilkukrotnym badaniom przez lekarzy orzeczników ZUS-u. Orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 15 stycznia 2018 r. zostało przez nią zakwestionowane, w konsekwencji czego zapadło orzeczenie komisji lekarskiej ZUS [...] Oddział w W. nr [...] z dnia 26 lutego 2018 r., w którym stwierdzono *expressis verbis*, że Odwołująca nie jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków prokuratora z powodu choroby lub utraty sił.

Pomimo tak jednoznacznej tezy, zawartej w ww. rozstrzygnięciach lekarzy orzeczników ZUS, Prokurator Okręgowy w W. wystąpił do Prezesa ZUS o kontrolę w trybie nadzoru orzeczenia komisji lekarskiej z dnia 26 lutego 2018 r. W odpowiedzi Naczelnego Lekarza ZUS z dnia 22 maja 2018 r. stwierdzono, że przeprowadzone badania były zgodne z zasadami orzecznictwa lekarskiego. Naczelnny Lekarz Zakładu stwierdził wprost, że zebrany materiał nie wskazuje na takie naruszenie sprawności organizmu, które powodowałoby u K. K.-G. trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków zawodowych z powodu choroby lub utraty sił. Co więcej, charakter rozpoznanych chorób i przebieg leczenia rokuje poprawę i odzyskanie zdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami zawodowymi.

Zdaniem Sądu Najwyższego, przytoczone powyżej wyniki badań uprawniały Prokuratora Generalnego do uznania Skarżącej za osobę, która nie musi zostać przeniesiona w stan spoczynku z powodu kondycji jej zdrowia. Należy podkreślić bardzo staranne działanie organów prokuratury w zakresie wyjaśnienia przedmiotowych okoliczności. Można powiedzieć, że lekarze orzecznicy ZUS w zasadzie w „trzech instancjach” orzekli o perspektywach na podjęcie przez K. K.-G. dalszej pracy. Na aprobatę zasługuje wystąpienie przez Prokuratora Okręgowego w W. do Naczelnego Lekarza ZUS w trybie nadzoru. Jednoznaczna odpowiedź tego podmiotu ma istotne znaczenie dla realnej oceny stanu zdrowia Odwołującej.

W świetle powyższych ustaleń ocenić należy dołączone do odwołania zaświadczenia lekarskie. Po pierwsze, zostały one sporządzone już po dacie wydania zaskarżonej decyzji (zaświadczenie dra W. K. pochodzi z dnia 3 września

2018 r., zob. k. 17 akt sądowych, zaś zaświadczenie dra G. A. z dnia 5 września 2018 r., zob. k. 18 akt sądowych), a po drugie, ustępują one znaczeniu rozstrzygnięciom wydanym przez lekarzy orzeczników ZUS. Jakkolwiek, nie ma powodów by w sensie formalnym „umniejszać” zaświadczeniom prywatnym, przedkładanym przez stronę, to jednak zauważyć należy, że w orzecznictwie podkreśla się specjalną rolę orzeczeń wydawanych przez uprawnionych lekarzy ZUS (zob. przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 marca 2013 r., III AUa 184/12). Oparcie się właśnie na tych ustaleniach przez Prokuratora Generalnego w niniejszej sprawie było ze wszech miar zasadne.

Dalsza analiza słusznego interesu prokuratora w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że odmowa przeniesienia K. K.-G. w stan spoczynku, nie jest sprzeczna z jej interesem prawnym, albowiem w służbie przysługują jej dalsze instytucje zabezpieczenia (wsparcia), takie jak chociażby możliwość skorzystania ze wskazanego przez Organ urlopu rehabilitacyjnego. Na mocy art. 94f p.u.s.p. w okresie urlopu rehabilitacyjnego prokuratorowi przysługuje 80% wynagrodzenia.

Także ocena zaistnienia przesłanki drugiej, tj. konieczności ochrony interesu publicznego, w szczególności poprzez utrzymanie odpowiedniej kadry prokuratorskiej, nie pozwala na poczynienie skutecznego zarzutu zaskarżonej decyzji. Na s. 5 rozstrzygnięcia PG przedstawił analizę obciążenia pracą prokuratorów Prokuratury Okręgowej w W., przytaczając statystyki oraz szczegółowe wyliczenia. Skarżąca podejmuje polemikę z tymi twierdzeniami, wskazując m.in. że obecnie blisko co czwarty prokurator pracujący w Prokuraturze Okręgowej w W. delegowany jest z jednostki niższego szczebla. Przeniesienie Odwołującej w stan spoczynku ma „odblokować” jej etat i pozwolić na awans określonej osoby do pracy w prokuraturze szczebla okręgowego (zob. s. 5 odwołania).

W odniesieniu do przytoczonego zarzutu, Sąd Najwyższy stwierdza, że to Prokurator Generalny rozstrzyga o sprawach (potrzebach) kadrowych w poszczególnych jednostkach prokuratury. Ocena zasadności przeniesienia prokuratora w stan spoczynku z punktu widzenia tej kwestii należy do niego, jako do organu kierującego działalnością prokuratury oraz będącego przełożonym prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz

prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej (zob. art. 13 § 1 i 2 p.p.). Jak wskazał Sąd Najwyższy, w cytowanym już wyroku z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt III PO 19/17, ocena sytuacji kadrowej należy do Prokuratora Generalnego i wchodzi w zakres jego odpowiedzialności za zadania prokuratury. Samodzielnie zatem ocenia on potrzeby i politykę kadrową. Do stanowiska tego należy się przychylić, albowiem uwzględnia ono zasadniczą rolę Prokuratora Generalnego, jako kierownika prokuratury, jako jednostki organizacyjnej, i przełożonego jej funkcjonariuszy (prokuratorów).

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy oddalił odwołanie na podstawie art. 398¹⁴ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1360 ze zm.) w związku z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84) i art. 127 § 1 Prawa o prokuraturze.